

Arrest

nr. 256 678 van 17 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2021 tot het opleggen van een inreis-verbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betrad het Schengengebied op 4 april 2019, samen met haar moeder en drie zussen.

1.2. Verzoekster diende op 15 oktober 2019 een eerste aanvraag in tot gezinshereniging in functie van haar in België verblijvende Nederlandse broer, die op 20 januari 2020 2018 uitmondde in een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd niet aangevochten.

1.3. Verzoekster diende op 13 maart 2020 een tweede gelijkaardige aanvraag in die op 15 juli 2020 uitmondde in een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd niet aangevochten.

1.4. Verzoekster diende op 5 september 2020 een derde gelijkaardige aanvraag in die op 10 februari 2021 uitmondde in een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat verzoekster indiende tegen deze bijlage 20 werd verworpen bij arrest van 17 juni 2021 met nr. 256 677.

1.5. Eveneens op 10 februari 2021 legde de verwerende partij een inreisverbod op. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Aan Mevrouw,
Naam : T.
voornaam : L.
geboortedatum : 15.08.1998
geboorteplaats : Bni Bouayach
nationaliteit : Marokko*

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 15.07.2020 werd op 16.07.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 21.08.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag in gediend.

Betrokkene kwam op 04.04.2019 via Charleroi de Schengenzone binnen in het gezelschap van haar moeder [L.B.] [...] en haar drie zussen [T.J.] [...], [T.S.] [...] en [T.I.] [...]. Alle vijf waren zij in het bezit van bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko en diende vervolgens 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Nederlandse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 15.10.2019 en op 13.02.2020 werden geweigerd op 20.01.2020 en op 15.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden

telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigering in beroep en diende op 05.09.2020 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfs-rechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Reden waarom haar een inreisverbod werd opgelegd.

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van driejaar:

Betrokkene kwam op 04.04.2019 via Charleroi de Schengenzone binnen in het gezelschap van haar moeder [L.B.] [...] en haar drie zussen [T.J.] [...], [T.S.] [...] en [T.I.] [...]. Alle vijf waren zij in het bezit van bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko en diende vervolgens 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Nederlandse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 15.10.2019 en op 13.02.2020 werden geweigerd op 20.01.2020 en op 15.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigering in beroep en diende op 05.09.2020 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfs-rechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 15.07.2020 werd op 16.07.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 21.08.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting, verschaft zij volgende concrete toelichting bij haar middel:

“5.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd: (...)

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich tot een opsomming van de verblijfsaanvragen en bevelen om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoekster al meerdere keren (slechts 3 in totaal nota bene) een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van haar broer, die werden afgewezen en waarbij haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dergelijke gebrekkige motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoekster heeft hier immers haar familie. Haar broer (de referentiepersoon) verblijft hier op legale en duurzame wijze (stuk 4), en ook de moeder en de zussen van verzoekster dienden hier een verblijfsaanvraag in (waarbij nog beroepen hangende zijn voor de RvV).

Verzoekster bewees op afdoende wijze dat zij reeds jaren financieel afhankelijk is van de referentiepersoon omdat ze onvermogen is in het land van herkomst, waardoor er een nauwe familieband wordt aangetoond (stukken 5-6).

Verzoekster vroeg op 15.10.2019 dan ook voor de eerste maal de gezinshereniging aan met haar broer. Zij werd naar aanleiding van deze aanvraag in het bezit gesteld van een oranje kaart, geldig voor een periode van zes maanden vanaf de aanvraag.

Na de eerste weigeringsbeslissing vroeg zij 2 volgende keren opnieuw de gezinshereniging aan, een laatste keer op 05.09.2020 (huidige aanvraag n.a.v. waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarbij zowel tegen de bijlage 20 als tegen het inreisverbod beroep worden ingesteld).

Verzoekster wenste de procedure immers telkenmale nog een kans te geven, daar zij ervan overtuigd is dat zij op basis van de voorgelegde nieuwe stukken wel degelijk voldoet aan de wettelijk gestelde voorwaarden van de gezinshereniging.

Het is dus wel degelijk de bedoeling van verzoekster op hier op legale wijze te verblijven.

Bovendien werd er in de bestreden beslissing ook geen rekening gehouden met de wereldwijde coronapandemie, waardoor verzoekster ten tijde van haar twee (van de drie!) laatste aanvragen eenvoudigweg niet kón terugkeren naar Marokko. Wat moest zij doen? Hier dan maar op illegale wijze verblijven? Het is dus niet meer dan normaal, en haar recht, om de aanvraag gezinshereniging opnieuw in te dienen, vooral omdat ze telkens bijkomende documenten kon voorleggen.

Alleszins werd zij telkenmale in het bezit gesteld van een oranje kaart, waardoor zij telkens op legale wijze op het grondgebied mocht verblijven.

Vanaf haar aankomst in België heeft verzoekster hier dan ook grotendeels op legale wijze hier verbleven onder dekking van haar oranje kaart. Zij wenste daarbij dat haar aanvraag tot gezinshereniging op basis van haar broer zou worden goedgekeurd, daar zij weldegelijk financieel ten laste is van deze laatste, zoals verzoekster dan ook aantoonde in het kader van haar laatste aanvraag tot gezinshereniging (tegen deze weigeringsbeslissing werd dan ook beroep ingesteld).

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster, met dan nog een duur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Verzoekster geniet immers van een blanco strafblad, waardoor een inreisverbod voor de maximale termijn niet proportioneel is.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

In casu is dit niet op afdoende wijze gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurs-handelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie-, gezins- en privéleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoeker onderhoudt hier een familieleven met haar broer (de referentiepersoon), haar moeder en haar zussen. Verzoekster is reeds jaren financieel afhankelijk van haar broer, waardoor er een nauwe familieband werd aangetoond én bovendien woont zij inmiddels bijna 2 jaar onafgebroken samen met de referentiepersoon in België.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze familiebanden. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoekster en haar familie lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoekster het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren.

Bovendien zou verzoekster, bij een terugkeer naar Marokko en inreisverbod van 3 jaar, verplicht worden om terug te keren naar een situatie van onvermogen en financiële afhankelijkheid en ook dat treft haar privéleven!

Daarnaast werd er ook op geen enkele manier rekening gehouden met de integratie van verzoekster in België. Ook hiervan werden nochtans de nodige stukken voorgelegd (stuk 7).

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoekster.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale en private leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechtbank van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).”

8.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familieleven van verzoekster in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis. ’

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privé-leven van verzoekster, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van driejaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoekster kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familielevens kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.2. Waar verzoekster in de uitgebreide theoretische uiteenzetting ter ondersteuning van het middel verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play, stelt de Raad vast dat de schending van deze beginselen niet wordt uitgewerkt in het middel. Er wordt op geen enkele manier concreet uiteengezet hoe deze beginselen worden geschonden door de bestreden beslissing. Ook wat betreft de in de hoofding van het middel aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, ontbreekt elke concrete toelichting van de wijze waarop deze bepaling zou zijn geschonden.

Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd. Waar verzoekster stelt dat de noodzaak voor het opleggen van een inreisverbod slechts op stereotiepe wijze werd gemotiveerd, wijst de Raad erop dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Alleszins ziet de Raad niet in waarom verweerder zich, voor de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, niet kon beperken tot de hierboven weergegeven motieven. Indien verweerder vaststelt dat verzoekster ressorteert onder het

toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet omdat haar voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd – vaststellingen die reeds werden gedaan in de bevelscomponent van de in punt 1.4. bedoelde bijlage 20 – rust er immers de verplichting op hem om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Verder bevat de bestreden beslissing duidelijk motieven aangaande de duurtijd van het inreisverbod (cf. infra punt 2.7). Hiermee voldoet verweerder aan de formele motiveringsplicht. Deze legt hem niet op om motieven te hernemen die in de in punt 1.4. bedoelde bijlage 20 figureren inzake de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet kan verdedigen op de betrokken motieven, wat het hoofddoel is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond door theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht of de overtuiging van verzoekster dat de bestreden beslissing maar “schaars” gemotiveerd is of getuigt van een “gebrekkige motivering” of “niet op afdoende wijze [motiveert] waarom dit een inreisverbod en dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt”. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit – en die erop wijzen dat zij deze motieven begrijpt en zich erop verdedigt – wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In de materiële motiveringsplicht zit aldus het redelijkheidsbeginsel vervat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Waar verzoekster zich richt tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wijst de Raad er nog eens op dat deze beslissing is gestoeld op de vaststellingen in het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 februari 2021 om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, waarbij werd aangestipt dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Het thans bestreden inreisverbod doet niet meer dan dit alles te herhalen. Verzoekster kan zich, in het kader van huidig verzoekschrift, dan ook niet meer tegen deze vaststellingen verzetten. Zoals hierboven reeds gesteld, blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet dat op verweerder de verplichting rust om een inreisverbod op te leggen wanneer hij vaststelt dat de verzoekende partij zich in de hierin weergegeven situatie(s) bevindt. Verweerder diende dan ook niet verder te motiveren waarom hij een inreisverbod oplegt.

2.6. Wat betreft het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, zodat deze bepaling niet van toepassing is. Alleszins dient te worden opgemerkt dat verweerder in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wel degelijk een afweging heeft gemaakt van de elementen, vervat in voormelde wetsbepaling. Verzoeksters betoog dat niet blijkt of er rekening werd gehouden met voormelde elementen, mist aldus hoe dan ook feitelijke grondslag.

2.7. Waar verzoekster zich richt tegen de beslissing om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, leest de Raad in de beslissing dat verweerder volgende concrete elementen heeft weerhouden:

- verweerder somt de drie verblijfsaanvragen op die verzoekster heeft ingediend en benadrukt dat deze telkens kort na een weigering telkens in functie van dezelfde referentiepersoon werden ingediend; zij misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in volgens verweerder;

- verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2020, hoewel zij door de stad Antwerpen, aan de hand van een Sefor-brochure, was geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek;

- verzoekster is een volwassen persoon van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België; nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn;

- er zijn geen minderjarige kinderen in België;

- er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek in hoofde van verzoekster.

Verweerder concludeert: *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar. meer dan proportioneel Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

2.8. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, is de motivering voor de duurtijd van het inreisverbod dus niet louter beperkt tot een verwijzing naar meerdere afgewezen verblijfsaanvragen en de afgifte van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin geeft de betrokken motivering er blijk van dat verweerder op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximumduur van drie jaar. Het gaat erom dat verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval en waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Zij toont ook niet aan dat verweerder specifieke omstandigheden die haar zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

2.9. Waar verzoekster benadrukt dat zij alhier grotendeels op legale wijze heeft verbleven, dit onder dekking van een attest van immatriculatie, wijst de Raad erop dat dergelijk attest enkel een voorlopig verblijfsdocument is, bedoeld om verzoeksters verblijf in België te dekken gedurende de tijd die nodig is om haar verblijfsaanvraag te onderzoeken. Een attest van immatriculatie kan niet worden gelijkgesteld met een toelating of machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Het gaat, zoals verweerder in de bestreden beslissing ook stelt, slechts om een situatie van precair verblijf. Hierop wijst ook artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat verweerder deze periodes van precair verblijf die gepaard gingen met de afgifte van een attest van immatriculatie zodra verzoekster had aangetoond alhier een Nederlandse broer te hebben, incorrect heeft beoordeeld. Verzoekster benadrukt voorts de elementen die haar zaak kenmerken – zij was onvermogen in Marokko en was jaren ten laste van de referentiepersoon – en onderstreept dat zij dit afdoende heeft aangetoond en dat het haar bedoeling is om hier op legale wijze te verblijven, dit in functie van de Nederlandse referentiepersoon. Verzoeksters eigen visie op haar zaak en haar bedoeling om alhier op legale wijze te verblijven, tonen niet aan dat verweerder disproportioneel, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan. Verzoekster kan de realiteit namelijk niet onder de mat vegen dat verweerder reeds driemaal heeft geoordeeld dat zij niet aantoonde ‘ten laste’ te zijn geweest van de referentiepersoon en derhalve niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Het door verzoekster ingediende beroep tegen de in punt 1.4. bedoelde bijlage 20 werd door de Raad verworpen. De stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt – stukken 4, 5 en 6 – werden reeds beoordeeld door verweerder, naar aanleiding van de verschillende bijlagen 20, waarvan de laatste wordt vermeld in punt 1.4. Verzoekster kan niet dienstig in het kader van huidig beroep het debat gaan heropenen over de door verweerder in de in punt 1.4. bedoelde bijlage 20 laatst gedane beoordeling over het ten laste zijn van verzoekster van de Nederlandse referentiepersoon.

2.10. Verzoekster benadrukt dat zij haar verblijfsaanvragen telkens heeft geactualiseerd. Aangezien verzoekster al drie keer een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon en ondanks actualisatie al drie keer is gebleken dat zij niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder dergelijke handelwijze beschouwt als een misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet en dit aanwendt om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, wanneer hij daarnaast ook vaststelt dat verzoekster de mogelijkheden voor vrijwillig vertrek waarover zij werd geïnformeerd naast zich heeft neergelegd (a), er

geen sprake is van minderjarige kinderen (b) of een medische problematiek (c), en er geen sprake is van specifieke omstandigheden in België (d) en verzoekster een volwassene persoon is die kan worden geacht om verder haar leven op te bouwen in het land van oorsprong zonder de aanwezigheid van haar broer (e). Verzoekster gaat helemaal niet concreet in op de overwegingen (b) en (c) en overweging (e), die voortvloeit uit door verweerder afgegeven bijlagen 20 en een overweging betreft in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet aan het wankelen worden gebracht door verzoeksters overtuiging dat zij ten laste was van haar broer en alhier een gezinsleven met hem leidt. Voor wat betreft de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar de corona-epidemie, daar waar die is losgebarsten in maart 2020 en zij al een eerste bevel om het grondgebied te verlaten kreeg op 20 januari 2020. De duurtijd van drie jaar steunt zoals hierboven blijkt ook op andere overwegingen dan de overweging dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hoewel zij geïnformeerd was over de mogelijkheden tot vrijwillige terugkeer. Verzoekster verwijst voorts naar haar blanco strafblad maar er kan van elke vreemdeling die in België verblijft worden verwacht dat hij geen misdrijven pleegt. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze dit een specifieke omstandigheid kan zijn die verweerder noopte tot het opleggen van een inreisverbod voor een duurtijd van minder dan drie jaar. Verzoekster verwijst ten slotte naar haar integratie in België en voegt ten bewijze daarvan stuk 7 bij haar verzoekschrift. Deze elementen van integratie (het volgen van Nederlandse les, een inburgeringstraject en een cursus maatschappelijke integratie) spelen zich af tijdens een precair verblijf en kunnen dan ook geen specifieke omstandigheden zijn die verweerder noopten tot het opleggen van een inreisverbod voor een duurtijd van minder dan drie jaar.

2.11. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat er voor meerderjarige familieleden zoals in casu tussen verzoekster en haar broer bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Tot driemaal toe heeft verweerder reeds vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond een familielid 'ten laste' van de meerderjarige referentiepersoon, zijnde haar broer, te zijn. Het beroep dat werd ingediend tegen de laatste weigeringsbeslissing werd verworpen en de vorige werden niet aangevochten. Verzoekster toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met haar meerderjarige broer. Verzoekster toont wegens het ontbreken van bijkomende afhankelijkheidsfactoren ook geen gezinsleven aan met haar meerderjarige zussen en moeder, die hier bovendien in dezelfde precare verblijfsituatie blijken te zitten (bijlagen 20 met inreisverbod) als zijzelf. Ook de door deze familieleden ingediende beroepen tegen deze beslissingen werden inmiddels verworpen door de Raad. Deze vaststellingen volstaan reeds om te oordelen dat voormelde verdragsbepaling niet is geschonden. Een bijkomende belangenafweging drong zich in deze dan ook niet op. Verweerder kan voorts bezwaarlijk worden verweten geen aandacht te hebben gehad voor het feit dat het *"lang zal duren eer verzoekster het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren"* en dat verzoekster lang gescheiden zal zijn van haar broer. Het ligt immers in de eerste plaats in verzoeksters handen om aan te tonen te voldoen aan de toegangs- en verblijfsvoorwaarden. Het staat haar hierbij vrij om de opheffing of intrekking van het inreisverbod aan te vragen. De Raad voegt er nog aan toe dat het verzoekster vrijstaat om haar band met haar broer te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen wanneer het inreisverbod in werking treedt. Voor wat betreft haar moeder en haar zussen: verzoekster kan samen met hen terugkeren naar Marokko alwaar ze een gezinsleven leiden alvorens hun gezamenlijke komst naar België. Wat betreft haar privéleven en voorgehouden integratie: verzoekster voegt stuk 7 bij haar verzoekschrift om dit aan te tonen. Zoals de bestreden beslissing het aangeeft heeft verzoekster, nadat zij in april 2019 haar land van herkomst had verlaten, enkel een precair verblijf gekend in België. Wanneer een privéleven zich ontwikkelt tijdens een dergelijk verblijf, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoekster toont met wat normale integratie-elementen kunnen worden genoemd zoals het volgen van Nederlandse les, een inburgeringstraject en een cursus maatschappelijke integratie, niet aan dat er sprake is van dergelijke omstandigheden. Waar verzoekster betoogt dat een terugkeer naar Marokko een terugkeer naar onvermogenheid met zich meebrengt en dat op die manier ook haar privé- en gezinsleven wordt getroffen, kan de Raad volstaan met de verwijzing naar de diverse bijlagen 20, waaronder de laatste zoals bedoeld in punt 1.4. waaruit blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in Marokko. De Raad neemt ten slotte akte van het theoretisch betoog van verzoekster aangaande artikel 8 van het EVRM – dat het merendeel van de uiteenzetting beslaat – doch hiermee wordt geen concrete schending van deze verdragsbepaling aangetoond.

2.12. Gelet op bovenstaande toont verzoekster niet aan dat verweerder ten onrechte is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar. Verzoekster is ervan overtuigd dat de bestreden beslissing niet deugt maar zij toont niet aan dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid heeft overschreden of onzorgvuldig of disproportioneel of in strijd met artikel 8 EVRM heeft gehandeld.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA